

Undir útbúgvingini í Milano hefur Frida Poulsen arbeitt fyrir eitt nú Giorgio Armani, Robert Wilson og Giovanni Cavagna.

– Fleiri sniðgevar eru nógv verri enn teir, vit hava sæð í filminum *The Devil Wears Prada*, sigur 31 ára gamla Frida Poulsen

MYND: HEINESEN MYNDIR

og stuttligur at arbeiða saman við, sigur Frida Poulsen, sum millum annað hjálpti Armani, tá hann hevði eina av sínum eyðkendu mótasýningum, sum hann hevur havt síðani áttatiárinu og framvegis hevur í dag.

– Eg hjálpti til við at umseyma nøkur pløgg frá 80unum, skuldi hanga tey upp á dukkur, og annars gera pløggini klár til mótasýningina. So har var eingin sniðgeving í tí arbeiðinum sum so, fortelur Frida Poulsen.

Serliga strævið var tað at ganga í skúla og arbeiða, ímeðan próvtøkur fóru fram á skúlanum.

– Eg minnst væl, at tá eg arbeiðdi fyrir Armani í umleið sjei tímar hvønn dag, hevði eg rættiliga nógvar próvtøkur. Ta einu ferðina svav eg ikki í eina heila viku, minnst Frida Poulsen.

Í filmum og sjónvarpsrøðum verða sniðgevar ofta lýstir sum órímligir arbeiðsgevarar, ið seta himmalhøg krøv til arbeiðsfólkini. Sambært Fridu Poulsen er tann lýsingin ikki heilt skeiv frá veruleikanum.

– Fleiri sniðgevar eru nógv verri enn teir, vit hava sæð í filminum *The Devil Wears Prada*. Eitt nú var tað ógvuliga strangt hjá Giovanni Cavagna, sum hevði eitt heldur lægið sinnalag, tí ofta bleiv hann fraterur av ongum. Men tað er lítið í mun til nógvav teimum ræðusøgnum, sum eg havi frætt frá

øðrum, sigur Frida Poulsen og hevur hug at flenna.

Bóðu hana koma heim

Frida Poulsen goymir á ongan hátt at tey fimm árinu á designskúlanum vóru strævin, og nógvir dagar vóru ógvuliga tungir at koma ígjøgnum.

– Eg ringdi ofta heim og kærði mína neyð, og eg hugsaði meir enn einaferð, at nú kláraði eg ikki meir. Í roynd og veru umhugsaði eg næstan hvønn dag at gevast, greiðir Frida Poulsen frá, sum allatíðina merkti góðan stuðul heimanfrá.

– Øll søgdu við, at eg kundi bara koma heim, tað bilti einki, um eg gavst á skúlanum, og eg skuldi nokk fáa arbeiði heima í Føroyum, minnst Frida Poulsen. Hon gavst tó ikki, fyrr enn tey fimm árinu vóru liðin, og hon hevði prógv, sum vísti, at nú var hon sniðgevi. Sjálv veit hon ikki reiðiliga, hví hon ikki bara vendi nösina aftur til Føroya og slepti dreyminum um at gerast sniðgevi. Tí tað var veruliga hart.

– Tað virkaði bara for lætt at geva skarvin yvir. Og harafturat dámdi mær væl at fáast við sniðgeving, sigur Frida Poulsen.

Tað var tó ikki bara dreyminur um at gerast sniðgevi, sum gjørdi, at Frida Poulsen bleiv verandi í Milano. Heldur ikki eftir at hon var liðug við útbúgvingina.

Tí undir hektisku skúlatíðini hitti hon Valentino, sum hon í dag er gift við og býr saman við í Lissone, sum er ein býrpartur beint utan fyrir Milano. Saman eiga tey skjótt tvey ára gamlan sonin, Samuele Espern.

– Eg trívst í dag væl og havi havt móguleika at fáa arbeiðsroyndir, sum eg ikki hevði fingið, um eg var í Føroyum, sigur Frida Poulsen, sum seinastu árinu hevur arbeitt á tveimum designstovum, har tey eitt nú hava teknað og gjørt uppskot til klæðir fyrir Zara, Maxmara og Patrizia Pepe.

Hevur egið merkið

Í lötuni er hon í barsil og trívist væl sum heimagangandi mamma í Italia. Fyri nøkrum mánaðum síðani tók hon eina stóra avgerð.

– Eg havi altíð spælt mær við tankan um at gera mítt egna. Higartil havi eg bara arbeitt fyrir onnur, men nú tá eg eri heima við soninum, havi eg tíð til at kunna arbeiða við at menna mítt egna klædnamerkið, sigur Frida Poulsen, sum sær fleiri fyrimunir við at hava sítt egna merkið.

– Faktisk ringdu tey frá arbeiðinum herfyri og spurdu, nær eg kom aftur til arbeiðis. Tá fór eg at hugsa um alt tað arbeiðið mann ger, fyrir onnur, og so lønin, ið als ikki samsvarar við mongu arbeiðstímarnar, sigur Frida Poulsen,

sum longu hevur sniðgevi fleiri blusur, t-shirts, kjólar og jakkar.

– Klæðini, eg geri, eru einkul, men so allíkavæl ikki. Tey eru minimalistisk, men hava okkurt sermerkt við sær. Tekniskt eru tey gjørd upp á ein annarleiðis máta, enn tey vanligu klæðini, og eg geri eisini øll mynstur og prent sjálv, greiðir Frida Poulsen frá. At hon er føroyingur sæst aftur í hennara klædnamerkið.

– Viðhvørt brúki eg ymiskt prent við eitt nú føroyskum fuglum, fiskum og seyði á. Annars leggi eg dent á, at eitt nú modellirnar, fotografar og onnur, sum eg samstarvi við, eru føroysk, tí harvið skilir merkið seg eisini eitt sindur burtur úr mongdini, sigur Frida Poulsen, sum fegnast um, at fólk longu nú hava tikið væl ímóti nýggja merkinum.

– Fólk hava í dag móguleika fyrir at síggja klæðini og bíleggja tey umvegis netið, og tað eru tað nógv, sum hava gjørt. Klæðini eru farin víða; til Grønlands, Føroyar, París og fleiri aðrastaðni, fortelur Frida Poulsen, sum onga løtu angrar, at hon tók stigið at gera sítt egna klædnamerkið.

– Tað er líkasum, at mann altíð bíðar eftir røttu lötuni, men viðhvørt skal mann bara gera tað. Onkrastaðni skalt tú byrja.